

ŠVĖKŠNOS „SAULĖS“ GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

*K aralienė žiema
iškeliauo...
O šviesos spindulys
jau arti.
V iską keičia
spindėjimas tavo,
A tėjimas laimingas
kasryt.
S aulei širdį tiktai
atdaryk!*

Rasvita Kundrotaitė

Tomo Chockevičiaus nuotraukos.

Nepriklausomybei – 30!

Ką man reiškia laisvė

Kiekvienas savaip suprantam didžiausias vertybes ir svarbiausius gyvenimo dalykus. Vieniems tai šeima ir draugai, kitiems pramogos bei įvairi kasdienybė. Tačiau tiems, kas išgyveno tarpukario, pokario laikus, sovietinius suvaržymus, viena iš svarbiausių vertybių yra laisvė, nes be jos nebūtų nieko kita.

Žmogus, neturėdamas laisvės, supranta, kokia ji iš tiesų svarbi ir reikalinga valstybei bei jos gyventojams. Man laisvė – tai nebūti priklausomai nuo kito, turėti teisę kalbėti savo gimtąja kalba, nevaržomai keliauti ir galėti reikšti savo nuomonę nepaisant kitų. Laisvė yra galimybė gyventi taip, kaip nori, nes daugumai valstybių tenka taikytis su kitų žmonių neapykanta, kai jie niekuo kalti. Tarp jų vyksta nesibaigiantys karai ir tarpusavio nesutarimai, dėl ko kenčia visi aplinkiniai.

Lietuvai visa tai skaudi istorijos praeitis, palikusi daug nuoskaudų, bet tuo pačiu ir pamokų. Dėl laisvės mūsų valstybė susivienijo ir susikūrė, gynėsi ir kovojo, kad būtų šviesi ateitis bei joje gyvenantys laimingi žmonės.

Odeta Grigalaukaitė, 8a kl.

Pasirinkimai

Ką veikti baigus mokyklą?

Rekomenduojame perskaityti:
 Kiekvienas mokinys abiturientai galvoja, ką

veikti toliau, dirbti

Šiame straipsnyje

aprašoma įvairios mokyklos duomenis, ką

pažįstate, ką dabartiniai

metiniai mokiniai ketina veikti išlaikę

egzaminus baigę gimnaziją:

Ar turite planą tęsti tarnybą ar dirbti?

D.

- *Važiuosiu į Angliją ir dirbsiu paštininku.* Pagrindinis knygos veikėjas Enrikas netenka savo mylimo senelio, tačiau netikėtai atranda jo stebuklingus batus. Juos avėdamas berniukas ne tik patiria įvairių nuotykių, bet ir apmąsto senelio pamokymus, išsivaina jo išmintį. Gyvenimiška išmintis pasakoma ir šioje citatoje: „Apie pasaulį, kaip jį pažįstu, ne itin nušimčiau. Pasaulis kaip koks neatmetusis kambarys. Vieni ateina, kiti išeina. Durys tik atsidaro ir užsidaro. Vis dar nežinau, ar aš, neturėdamas raktų, galu ką nors padaryti.“

Aistė Kubiliūnaitė:

Studijuosiu psichologiją Vilniaus arba Kauno universitete.

Darija Freitikaitė:

Ketinu stoti į užsienio universitetą. Tačiau

neatmetu varianto, kad tam reikės nemažai

finansų ir esu pasirūšusi metus padirbėti,

kad galėčiau studijuoti.

Valdas Endrulis:

Ketinu studijuoti, bet dar neapsisprendęs

užsiėmę, Greta – Enriko draugė: drovi, mėgsta

kur:

Monika Mickutė:

Apie tai dar negalvoju. Kai išlaikysiu

egzaminus, tada ir spresiu.

Robertas Žilius:

Planuoju atiduoti karinę dupklę tėvynei,

todėl eisiu į NPPKT. Po tarnybos ketinu stoti

į LSMU. Galvoju apie kardiochirurgo arba

plastikos chirurgo specialybę. Taip pat

knypa moko optimizmo: nereikia liūdėti

praradus artimą žmogų. Linkime idomaus

Edita Kuzaitė:

Į kariuomenę tikrai neisiu, bet galvoju stoti

parengė Emilijus Lapiškąs,

Paulina Šarkaitė,

Paulina Šarkaitė,

Paulina Šarkaitė,

Paulina Šarkaitė,

Paulina Šarkaitė,

mokytis. Kur, tiksliai nežinau, bet tai bus mokslas, susijęs su medicina. Dar bus svarbu,

kaip išlaikysiu egzaminus.

Gavėnios skaitiniai

Simonas Sukackas:

Ar tikrai klausomės

- Stosiu, bet nežinau kur.

Domantė Martišienė: Dieto Žodžio?

- „Jau prieš porą metų svajojau baigti mokyklą.

„Kai tauta neklauso Dievo balse, atgėžia Dievui

nugarą ir atsitolina. Kai nustojamė išsiklausyti į

Viešpaties balsą – nusigrėžiame ir nuo Jo nutolstamė.

O jei Viešpaties nesiklausomė, isgirstamė kitus balsus,

galop pradėdamė klausytis stabų.

Modesta Buliolytė:

Visi mės, jei tik sustosime pažvelgti į savo širdis,

Dar nežinau. Viskas priklausys nuo to, kokiais

rezultatais išlaikysiu egzaminus.

ausis, tapomė kurti. Kai tauta ar bendruomenė, kad ir

krikščionių bendruomenė, užsklendžia ausis ir tampa

2018 m. į universitetus įstojo penki Švėkšnos

kurčia Dievo Žodžiui, ji ima klausytis ir ieškoti kitų

„Saulės“ gimnazijos mokiniai, iš jų trys gavo

balsų, kitų viešpačių ir lieka su stabais, pasaulio

valstybės finansavimą mokslams. Į kolegijas stojo net

siūlomais stabais, supasaulejimu. Ir ji atitolsta nuo

dvylika abiturientų, iš kurių trys įstojo į valstybės

gyvojo Dievo.

finansuojamą vietą. Profesinę mokyklą pasirinko tik

Kai nesiklausome, širdis tampa kieta, užsidariusi ir

vienas mokins. Dirba ar nestojo net dvylika

nemokanti priimti. Ji tada gyvena tokia pasaulyje,

mokinių, iš kurių trys pasirinko atlikti karinę tarnybą.

tokioje aplinkoje, kuri nėra į gera. Ją su kiekviena diena

2019-aisiais į universitetus stojo dešimt

dar labiau atitolina nuo Dievo.

abiturientų, iš kurių šeši gavo valstybės finansuojamą

Dievo Žodžio nesiklausymas ir užkietėjusi širdis:

vieta. Kolegijas pasirinko net keturiolika mokinių,

dėl šių dviejų dalykų prarandama ištikimybė. <...>

šeši įstojo į nemokamą vietą. Profesinio ugdymo

Tampame neištikimais katalikais, o kai kada net

mokyklą pasirinko trys mokiniai, o nestojo ar dirba

„katalikais pagonimis“, arba dar baisiau – „katalikais

dvylika, iš kurių du atlieka karinę tarnybą.

ateistais“, nes nebeturime meilės ryšio su gyvoju

Dievu.

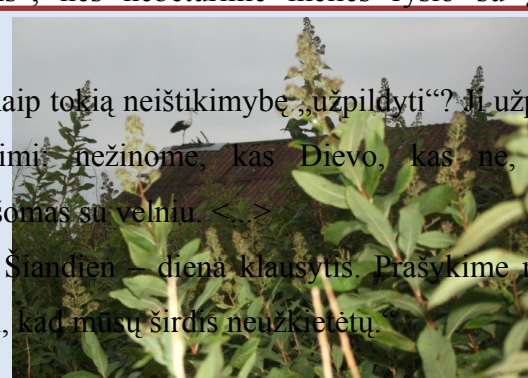
Kaip tokia neištikimybė „užpildyti“? Ji užpildoma

maišatimi: nežinome, kas Dievo, kas ne, Dievas

sumaišomas su velniu. <...>

Šiandien – diena klausytis. Prašykime malonės

išgirsti, kad mūsų širdis neužkietėtų.

Popiežius Pranciškus, homilija, 2017 m. kovo 23 d.

Parengė Tomas Chockeivičius, 8b kl.

Meditacija iš lt.radiovaticana.va (publikuojama iš

„Magnificat“, 2019 m. kovas Nr.3)

Ignės**Zarambaitės****knyga****„Stebuklingi Modesta Buliolytė****senelio batai“ Pamokos****išrinkta****periginta 2019****su vaiku knyga****Sužinokite, kuo****ji įdomi.****Miniatiūros**

Maža, skruostai paraude, geriausia 2019. Mažnelė siekia kulnus. Pamenu, kad tai buvo brangiausia mano puošmena. O ką jau kalbėti apie tą skrybėlę, kuri visada man atrodė pernelyg kreiva... Dar buvau vos aukštesnė už stalą, bet jau žinojau, ką reiškia šypsotis, kai mamos seno fotoaparato blykstė mane akimircai apakindavo.

Vakarais prieidavau prie senelio su vaikiškų pasakų knyga savo rankose ir sušnibždėdavau jam į ausį: „Paskaitom, seneli?“ Jis mielai sutikdavo su mano pasiūlymu ir pasisodinęs mane ant kelių taisydavo mano tarimo klaidas, kol aš skiemenuodavau kiekvieną ištartą žodį. Aš augau, o pamokos tapdavo vis sudėtingesnės. Nuo skaitymo iki šaškių, o vėliau ir šachmatų... Senelis mane mokė: „Matai tą arkliuką? Jis žingsniuoja porą žingsnių pirmyn ir vieną į šoną. Tie maži yra pėstininkai... Jie vaikšto po vieną langelį, o karalius su karaliene stovi centre...“ Tikrai prisimenu, kaip vaikšto tie maži šachmatų modeliukai, bet laimėti šachmatų žaidime taip ir neišmokau...

Įvyko tiek daug, o aš vis dar mokausi. Žingsniuojau pirmyn ir bandau laimėti žaidimą, nors dar nežinau, ar pavyks perskaityti tai, kas užrašyta likimo... Jis nuves mane ten, kur reikia, o aš priimsiu jo pamokas taip, kaip ir kadaise, kai dar būdama maža išmokau šypsotis.

Gustas Jenčiauskas**Tas jausmas**

Ten, kur mano gimtinė Jonikai, yra kalnas, o ant to kalno viršūnės yra kapinės, kur palaidoti mano proseneliai, daug kitų man artimų žmonių. Aplink tą kalną yra didžiuliai laukai ir žvyro takelis, kuriuo aš vaikystėje mėgau važinėti dviračiu.

Kai buvau labai mažas, gal kokių penkerių metų, važiauvau nuo to kalno visu greičiu. Jaučiau, kaip ošia vėjas pro mano ausis, kaip jis laukuose lygiai suguldo žolę. Aš pakėliau kojas nuo pedalų ir leidau greičiui tarsi pasiimti mane. Būtent tuo metu pajutau tokį milžinišką laisvės pojūtį!.. Bet staiga užklupo dar kažkoks kitas nepatirtas jausmas. Greit sustojau, paguldžiau dviratį. Visas vaizdas lyg sulėtėjo. Jausmas buvo neįprastai liūdnas. Tą akimirką aš nežinojau, kas aš, kaip aš noriu pradėti savo gyvenimą. Tik kažkur labai giliai supratau, kaip aš nenoriu niekad palikti savo artimųjų, šios akimirkos, šios žemės, nes nebūdamas čia praleisiu viską, kas čia atsitiks. Gal ir galės kas nors trumpai papasakoti, bet tai nebus tas pats, lyg aš būčiau čia gyvenęs - aš nebebūsiu kiekvieną akimirką su šita žeme ir su tais, kurie man patys brangiausi.

Po to lyg susigraudinau, bet niekam to nesakiau. Aš tą jausmą dar ir šiandien truputėlį jaučiu, nors jis ir silpnėja. Bet tikiu, kad užrašydamas tas akimirkas aš niekada jų nepamiršiu.

Miniatiūros išsiųstos vieno kūrinio konkursui „Labas“, kurį organizuoja Šilalės Simono Gaudėšiaus gimnazija